

Stats- og udenrigsministeren (*H. C. Hansen*): Den danske befolkning har på samme måde som befolkningerne ud over hele jorden gennem det seneste års tid kunnet glæde sig over forskellige tegn på en begyndende international afspænding. Der var meget, der tydede på, at vi stod på tærsklen til en periode med lovende muligheder for en bedre forståelse mellem folkene. Til vor sorg har de seneste ugers begivenheder dybt skuffet os i disse forventninger. Der ligger et stort og møjsommeligt arbejde foran os, før vi på ny får genskabt den internationale tillid.

Det høje ting skal i dag drøfte et forslag fra regeringen til beslutning om dansk deltagelse i en FN-styrke i Suezområdet, men det ville være unaturligt, om jeg ikke benyttede lejligheden til her fra folketingets talerstol også at sige et par ord om det ungarske spørgsmål.

Jeg har allerede både i den udtalelse, der udsendtes til pressen den 31. oktober, og i de ord, jeg sagde i radioen søndag aften, haft lejlighed til at give udtryk for det danske folks dybe medfølelse med det ungarske folk igennem den ufattelige hjem-søgelse, der nu overgår det.

Officielt har Danmark tilkendegivet sin holdning ved i De Forenede Nationer sammen med 49 andre lande, herunder Norge, Sverige og Island, at stemme for en resolution, der indeholdt en opfordring til den sovjetiske regering til ufortøvet at afholde sig fra væbnet angreb mod det ungarske folk og fra væbnet indgriben i Ungarns indre forhold. Resolutionen, der jo desværre er forblevet virkningsløs, indeholdt endvidere en opfordring til Sovjetunionen til at standse indmarchen af væbnede styrker i Ungarn og til uopholdeligt at trække sine styrker tilbage fra Ungarns territorium, ligesom den bekræfter det ungarske folks ret til en regering i overensstemmelse med dets nationale ønsker.

For hele det danske folk var det et chok, der virkede næsten lammende, at modtage lørdagens og søndagens meldinger. Sovjet-russiske styrker er blevet sat ind med overvældende kraft imod det ungarske folk og den ungarske hær for at standse den udvikling frem mod friere forhold, som var i gang.

Den danske befolknings reaktion heroverfor behøver ingen kommentarer. Gen-

nem den sidste uges tid er utallige bidrag blevet ydet til de humanitære hjælpeforanstaltninger i Ungarn, og en uhyre medfølelse har i disse seneste dage samlet sig om det ungarske folk i dets dybe tragedie.

Det høje ting vil være enigt med mig i ønsket om, at det ungarske folk må få sin ret til selv at bestemme sit styre og sin fremtid tilbage.

Det andet udenrigspolitiske spørgsmål, der har bevæget sindene stærkt i de sidste dage, er udviklingen i det mellemste østen. Den våbenhvile, det var lykkedes FN at tilvejebringe mellem på den ene side Israel og på den anden side dets arabiske naboer, har gentagne gange været udsat for krænkelse fra begge sider, og gennem årene har det vist sig, at den hvilede på et yderst usikkert grundlag. For en god uges tid siden overskred israelske styrker de ved våbenstilstanden fastsatte demarkationslinjer og stødte i et stort angreb frem i retning mod Suezkanalen. Alle det høje tings medlemmer vil vide, hvorledes denne militære aktion udviklede sig, efter at England og Frankrig havde intervenseret.

Som jeg sagde det i den udtalelse, jeg overgav den danske presse den 31. oktober, fremkaldte de militære aktioner i det mellemste østen en dyb bekymring i den danske befolkning, fordi vi følte, at de indebar en fare for freden, og jeg udtalte ved denne lejlighed den danske regerings håb om, at de bestræbelser, der allerede forinden var indledt af De Forenede Nationer for en fredelig løsning af de udestående spørgsmål i overensstemmelse med pagtens principper, snarest måtte føre til resultater. De Forenede Nationer tog sagen op til behandling, og da sikkerhedsrådets drøftelse af den blev standset ved et engelsk-fransk veto, henvistes sagen til behandling på en ekstraordinær plenarforsamling, der den 2. november vedtog en resolution, ifølge hvilken alle parter, der var impliceret i kamphandlinger i Suezområdet, skulle gå ind på et øjeblikkeligt ophør af fjendtlighederne og straks trække deres tropper tilbage.

Denne resolution mente England og Frankrig ikke at kunne efterkomme, og der stilledes derefter på plenarforsamlingen den 4. november af Canada et forslag om at pålægge generalsekretæren at fremkomme med forslag til at oprette en international bered-